HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בריה בפני עצמה נינהו. והיינו זילותא דקדשים: משום גרושה. שמא יגרשנה בעלה והיא זכה ולא ידעי מיגמי ופלגי לה: **דמרכך למפת.** משום גרושה ליכא להא סמוך למפת הוא וידעי להא מי גרושה היא ומשום יחוד ליכא הואיל דלא שכיחי היא מיגמי: **אי נמי דמרחק.** משום גרושה ליכא משום יחוד ליכא: **חוץ מטמא.** קנסא הוא דלא ליזלזל: **נפיש חומסיה.** שמתו אחיו: **מאי קאמר.** קתני אין חולקין והדר קתני במקום שחולקין: **ס"ק.** האי במקום שחולקין לאו אתרומה קאי והכי קאמר ודבר שחולקין גמי לנשים כגון מעשר עני שהוא מתחלק בתוך הבית בעיר ואין כאן משום יחוד דשכיחי מיגמי נותנין לאשה אחת מהלה משום דזילא בה מילתא למיקס: מעשר עני אין מתחלק בגורן אלא בתוך הבית כדכתיב (ג) לגר ליתום ולאלמנה וגו' (דברים כו) ועוד משום דלא ליכפפו עניים: **גזרת ותפסת.** זה מוצע בעל דינו וזו מוצעת בעל דינה ואין הדין נותן אם יכולין לומר: **שריגת מיגרת דגברא גריגת.** הייתי מקק לאיש מהלה לגמור את דינו ואמ"כ הייתי מקק לדון בין אשה ובין בעל דינה: **לא שיחררו לה.** כלומר לא כפינן להו לשחרר זה את זה שמיה והא ליכא שפחה אינו יכול ואנן גבי מי שחציו עבד וחציו בן חורין[1] כופין את רבו ועושה אותו בן חורין משום דאי טעמא: מנחת ישראל נקמצת ושיריה נאכלים כדכתיב (ויקרא ב) וקמץ (הכהן) והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו (שם ו) ומנחת כהן אין נקמצת לפי שכולה כליל שנ' (שם) כל מנחת כהן כליל תהיה. ואחד מתערובות הללו שמתגבד מנחה לריכה קמיצה שמא ישראל הוא ומנחה שלא נקמצה פסולה כזבח שלא נאכלו ושיריה אין נאכלין ללמוך כהן הוא: **איקרי ליה בו'.** היכי מצי מקטיר להו לשיריס ולמאי מנחת ישראל היא ושיריס גמוריס הן והרי הן בגל תקטירו דכתיב (שם ג) לא תקטירו ממנו משה לה' כל שממנו לאישים שנקטר הימנו דבר הראוי להקטיר הרי השיריס בגל תקטירו [ד] (דכתיב לא תקטירו ממנו משה לה'): **ואנן המוצה לא יעלו לריח ניחוח.** בתריה דהאי קרא קאי לא תקטירו כתיב. ומילתיה דר' אלעזר בזבחים בפ' התערובות (דף עו.) גבי מנחת שנתערבו בשתרי עולה רבי אלעזר אומר יתנו לכוס למעלה ורואה אני את בשר המנחת שהן שיריס ובגל תקטירו כאילו הן עליס לכיון ללא מכוין להקטירו לאו הקטרה היא ומותר לעשות כן מפני תקנת עולה וחכמים אומרים תעובר לורתם ויצאו לבית השרפה: **רבי אלעזר בריה שמעון אומר.** גבי כהן המטמא הקדש[ה] גדלי דלות שמביא מנחת חוטא (מנחות דף עד.) וכתב שם במנחת חוטא והיתה לכהן כמנחה [ויקרא ה] כלומר מה חוטא זה כהן הוא הרי היא כמנחת ישראל מה מנחת ישראל נקמצת לף מנחת חוטא של כהנים נקמצת אף זו שיריה נאכלין ת"ל וכל מנחת כהן כליל תהיה [שם ו] הא כיצד הקומץ קרב בעצמו והשיריס קריבים בעצמן דברי ר' אלעזר ב"ר שמעון אומר הקומץ קרב לעצמו והשיריס מתפזרין לבית הדשן הקומץ קרב בעצמו והשיריס מתפזרין לבית הדשן והעובה שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה למטה מקום שנותנים שם תרומת הדשן והיינו לגל המזבח. ועד כאן לא פליגי רבנן עליה ואמרו דשיריס קריבים גלל במנחת חוטא כהן דקריבא להו כולה בת הקרבה היא במנחת נדבתו אבל הכא דלא מצי לאקרובה משום שמא זב הוא ושיריס גמוריס הם ובגל תקטירו אפילו רבנן מודו למתפזרין: **מתני' חולין ולא מיימין.** לאתאו אל ספק זה בני הרשאן חולין שמא בן מביאס היה ולא מייבמין שמא בן האחרון הוא והרי הוא מחייבין מן הלאס ולא מן הלאב זו עליהס בכרת וכן בני האחרון וכן הוא לאשותיהס: היו

מעשר עני. המתחלק בתוך הבית ומ"ת דתני גווני מעשר עני הוא כדאמר בפרק בתרא דנדרים (דף פד:) כאן במעשר עני המתחלק בתוך הבית כאן במעשר עני המתחלק בתוך הגרנות ומעשר עני המתחלק בתוך הבית היינו (ג) ערב פסח דתניא בספיפי כתוב אחד אומר (דברים יד) מקלה שלא שניס תוציא וגו' והנחת בשעריך דמשמע שלריך להניחו בגורן ובאין עניים ונוטלין אותו וכתוב אחד אומר (שם כו) כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתת וגו' דמשמע שבעה"נ מחלקו מדכתיב ונתת הא כיצד עד הפסח שהוא זמן גשמיס ואם מניחו בתוך נפסד מחלק בתוך ביתו והוא מעשר עני המתחלק בתוך הבית דכתיב ביה נתינה ומפסח שהוא זמן ביעור היה מניחו בגורן והיה הפקר ולא היה בו דין מלוקה:

והשיריס מתפזרין. פי' בקונט' מקום שמניחין שם תרומת הדשן ואין נראה לר"י דתניא[ו] פרק טבול יום (זבחים קא) ר' תניא בן אנטיגנוס אומר ג' בתים היו שם אחד בתוך מזרחו של מזבח ואחד במזרחו של כבש ואותו שהיה במזרחו של מזבח היו נותנין שם מולחות העוף ודישון מזבח הפנימי והמנורה וזהו לותה של תרומת הדשן כדמוכח התם וזהו שהיה במזרחו של כבש היו שורפין[ז] פסולי קדשי הקדשים ומזרחו של כבש שהשופין קדשי קדשים היו מתפזרים שיריס[ח] דהכא להא דשרינא תיגרא דאתתא ברישא מ"ט משום זילותא: הגדילו התערובות וכו': שיחררו אי בעי אין אי לא בעי לא ואמאי לישא שפחה אינו יכול בת חורין אינו יכול אמר רבא אימא[ט] כופין אותן ומשחררין זה את זה: נותנין עליהם חומרי וכו': למאי הלכתא אמר רב פפא [י]למנחתם נקמצת כמנחת ישראל ואינה נאכלת [יא]כמנחת כהנים הא כיצד [יב]הקומץ קרב בעצמו והשיריס קריבין בעצמן איקרי כאן [יג]כל שממנו לאישים הרי הוא [יד]בבל תקטירו א"ר יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי דמסיק להו לשום עצים כר' אלעזר דתניא רבי אלעזר אומר [טו]לריח ניחוח אי אתה מעלה אבל אתה מעלה לשום עצים הניחא לר' אלעזר אלא לרבנן מאי איכא למימר [יז]דעביד לה כר' אלעזר ברבי שמעון דתניא [יח]ר' אלעזר בר' שמעון אומר הקומץ קרב לעצמו והשיריס מתפזרין על בית הדשן ואפילו רבנן לא פליגי עליה דרבי אלעזר ברבי שמעון אלא במנחת חוטא של כהנים דבת הקרבה היא אבל הכא אפי' רבנן מודו: **מתני'** [יט]מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה ואין ידוע אם בן תשעה לראשון אם בן שבעה לאחרון היו לה בנים מן הראשון ובנים מן השני חולצין ולא מייבמין וכן הוא להם חולץ ולא מייבם היו

מסורת הש"ס

ו) [לעיל פו.], ג) ל"ל פיס. יעב"ץ, ג) [מנחות עב: עד.] סוטה כב., ד) זבחים עו: מנחות נח. סוטה כג. יומא מז:, ה) סוטה כב. זבחים עו: מנחות קו: יומא מז:, ו) [סוטה כב. מנחות עד.], ז) [ניטין מג:], ח) ס"ל אין זה, ט) נכ"פ: מקדש, י) [לא מצאתי מילתא דל"ת בן אנטיגנוס רק בתוספ כתובות כהנים פלד ויקרא פר' ט הלכה ג ר"מ ב"פ וכו' זה שמוזכרו של כבש שם היו נותנין מולחות העוף וכו' זה שמוזכרו של מזבח שם היו שורפין פסולי קדשי קדשים ותימורי קדשים קלים ע"כ ועיין מוספות זבחים סד. ד"ה דישון], כ) ל"ל דהא מתפזרין להכא,

תורה אור השלם

1. כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיְיָ לֹא תֵעָשֶׂה חָמֵץ כִּי כָל שְׂאֹר וְכָל דְּבַשׁ לֹא תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיְיָ: ויקרא ב יא
2. קָרְבַּן רֵאשִׁית תַּקְרִיבוּ אֹתָם לַיְיָ וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יַעֲלוּ לְרֵיחַ נִיחֹחַ: ויקרא ב יב

גליון הש"ס

גמ' כופין אותן ומשחררין זה. עי' בטורי אבן מגילה דף ג בד"ה ולישא שפחה בפנ"ד:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' הכי קאמר (במקום שמולקין מעשר עני) תפ"מ. ו"ג ס"ל מעשר עני המתחלק בתוך הבית: (ז) רש"י ד"ה מעשר עני וכו' דכתיב (לגר ליתום ולאלמנה) תפ"מ. וי"ג ס"ל ואכלו בשעריך: (ח) תוס' ד"ה מעשר וכו' היינו עד פסח כדמעיק: (ט) ד"ה והשיריס וכו' שורפים שם פסולי:

עין משפט נר מצוה

כב א ב מיי' פי"ג מהל' תרומות הלכה כה:
כג ג מיי' פ"ו מהל' מתנות עניים הלכה יג:
כד ד מיי' פכ"ג מהל' סנהדרין הלכה ו סמג עשין קו טוש"ע ח"מ סימן טו סעיף ג:
כה ה מיי' פ"ז מהל' עבדים הלכה ז סמג עשין פז טוש"ע י"ד סי' רמ רמז סעיף סג:
כו ו ז מיי' פי"ב מהל' מעשה הקרבנות הלכה י:
כז ח מיי' פ"ה מהל' מיאסורי מזבח הלכ' ה:
כח ט מיי' שם הלכ' ג:
כט י מיי' פי"ג מהל' מעשה הקרבנות הלכה יג:
ל כ מיי' פ"א מהלכות יבום הלכה ו טוש"ע אה"ע סי' קעו סעיף ז:

מוסף רש"י

משום גרושה. שמא יגרשנה בעלה ואהא זכה ואין הכל יודעים ויחזרו ויתנו תרומה לזרה (לעיל פו:). **והשיריס קריבין בעצמן.** לגאת שקרב הקומץ (סוטה כג.). **כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו.** כדכתיב (ויקרא ג) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו משה לה', והאי ממנו יתירא הוא ודרשינן ביה גמי לא תקטירו כל שממנו משה לה', ים בכלל הוא קדשים שיריו ומיתי מנחה ולמה הפנים שקרב מהן כבר נאכלו הלימוריס וכן הקומץ וכן המזיכין קיימי שיריס בגל תקטירו (זבחים עו: ובבני"ז סוטה כג.). מלאכל שנאמר שלם כל מלאכל שנאמר שלם כל מלאכל משמע הכי השיריס בגל תקטירו, דכתיב לא תקטירו ממנו משה לה', לא תקטירו דבר שניתן ממנו לשם (יומא מז:). **דמסיק להו לשום עצים.** למתניתא ומוקי לי שיריים ניגמו הכי הן כשהי עלים ניגמו כהכי אתה מעלה. פלוגתייהו זבחים עו.) אבני עולה ר"ל אומר יתנם למעלה ורואה את בשר המנחה על המזבח כאילו הן עלים ומ"ל תעובר לורתן ויצאו לבית השריפה, שלסוף יצאו להקטיר אבני המזבח משום לאו דכל שממנו לאישים, דר"ל שבר בתריה דההוא קרא כתיב קרבן לשון הקטרה הוא ומותר לעשות כן מפני תקנת עולה וחכמים אומרים תעובר לורתם ויצאו לבית השרפה, כלומר שלא יתנם למעלה ורואה את בשר המנחה ומנחת נדבה שהן עלים מן המחיים ומנחת חוטא שהיא לכהן כמנחה [ויקרא ה] כלומר מה חוטא זה כהן הוא הרי היא כמנחת ישראל מה מנחת ישראל נקמצת לף מנחת חוטא של כהנים נקמצת אף זו שיריה נאכלין ת"ל וכל מנחת כהן כליל תהיה [שם ו] הא כיצד הקומץ קרב בעצמו והשיריס קריבים בעצמן דברי ר' אלעזר ב"ר שמעון אומר הקומץ קרב לעצמו והשיריס מתפזרין לבית הדשן הקומץ קרב בעצמו והשיריס מתפזרין לבית הדשן למטה מקום שנותנים שם תרומת הדשן והיינו לגל המזבח. ועד כאן לא פליגי רבנן עליה ואמרו דשיריס קריבים לגל במנחת חוטא כהן דקריבא להו כולה בת הקרבה היא במנחת נדבתו אבל הכא דלא מצי לאקרובה משום שמא זב הוא ושיריס גמוריס הם ובגל תקטירו אפילו רבנן מודו למתפזרין: **מתני' חולין ולא מיימין.** לאתאו אל ספק זה בני הרשאן חולין שמא בן מביאס היה ולא מייבמין שמא בן האחרון הוא והרי הוא מחייבין מן הלאס ולא מן הלאב זו עליהס בכרת וכן בני האחרון וכן הוא לאשותיהס: היו

לגדבתו דלא בעי קמיצה (שם).